

Sygn. akt V CSK 631/17

POSTANOWIENIE

Dnia 9 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku A.P. i W.K.
przy uczestnictwie „T...” S.A. w K.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 maja 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 20 czerwca 2017 r., sygn. akt II Ca [...] /15,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 20 czerwca 2017 r. Sąd Okręgowy w B. oddalił apelację wnioskodawczyń A.P. i W.K. od postanowienia Sądu Rejonowego w B. z dnia 24 września 2015 r., którym ustanowiona została na rzecz „T...” S.A. z siedzibą w K. służebność przesyłu na nieruchomości wnioskodawczyń, określone przysługujące im wynagrodzenie i rozstrzygnięte koszty postępowania). W uzasadnieniu Sąd Okręgowy najpierw stwierdził, że podziela ocenę dowodów, ustalenia faktyczne i stanowisko prawne Sądu pierwszej instancji, a następnie odniósł się do zarzutów apelacji, których nie uwzględnił. Chodziło w szczególności o treść ustanowionej służebności i wysokość wynagrodzenia, z dokładnym odniesieniem się do opinii biegłych i uznania za prawidłowe oceny dokonane przez Sąd Rejonowy, w tym także rozstrzygnięcie w zakresie kosztów postępowania.

W skardze kasacyjnej wnioskodawczynie zarzuciły Sądowi Okręgowemu naruszenie zaskarżonym postanowieniem przepisów prawa materialnego, tj. art. 285 w związku z art. 305¹⁴ k.c. przez ich błędną wykładnię, szczególnie odnośnie do wynagrodzenia należnego za ustanowienie służebności. Naruszenie przepisów postępowania dotyczy art. 378 i art. 382 w związku z art. 328 § 2 k.p.c. przez pominięcie zarzutów i twierdzeń podniesionych w apelacji oraz art. 328 § 2 k.p.c. przez wadliwe sporządzenie uzasadnienia postanowienia. Skarżące wniosły o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wnioskodawczynie wskazały na istotne zagadnienie prawne wymagające rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy oraz na oczywistą zasadność skargi. Zagadnienie dotyczy kryteriów, które mają wyznaczać rozmiar wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłowej. Jednakże mimo bardzo długiego uzasadnienia, formułowanego tekstem *in extenso* pełnomocnik skarżących nie przekonał do potrzeby rozważania postawionego

zagadnienia. Kwestia wynagrodzenia za ustanowienie służebności gruntowych, dawniej i obecnie, także na tle służebności przesyłu ma bardzo bogate orzecznictwo Sądu Najwyższego (przykładowo zob. z ostatnich lat postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2013 r., V CSK 471/12, z dnia 27 lutego 2013 r., IV CSK 440/12, z dnia 20 kwietnia 2017 r., II CSK 505/16 i z dnia 12 października 2017 r., IV CSK 724/16 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2016 r., V CSK 29/16). Liczne są także wypowiedzi na ten temat w piśmiennictwie, w tym w komentarzach do kodeksu cywilnego i w opracowaniach systemowych, do czego należało się ewentualnie odnieść w uzasadnieniu wniosku.

W argumentacji pełnomocnika nie ma nic nowego, problem jest przedstawiony mało czytelnie, podnosi się, wiele wątpliwości i pytań zadawanych samemu sobie. Nie może być też mowy o nierozpoznaniu istoty sprawy, którą było ustanowienie służebności za wynagrodzeniem, co uczynił już Sąd pierwszej instancji. Samo niezadowolenie stron postępowania sądowego z jego wyniku nie jest przyczyną do zajmowania się sprawą w drodze nadzwyczajnego postępowania, jakim jest postępowanie kasacyjne w stosunku do prawomocnego orzeczenia sądowego.

Podniesiona kwestia jest także uzasadnieniem dla nieuwzględnienia twierdzenia skarżących co do oczywistości skargi. Pomijając to, że jeżeli przedstawia się istotne, zdaniem autorów zagadnienie prawne do rozstrzygnięcia, to trudno jednocześnie podnosić oczywistość skargi, bo te obie przesłanki się ze sobą kłócą, a z pewnością nie dają podstaw do twierdzenia, że zaskarżone orzeczenie jest oczywiście *prima facie* błędne. Rozstrzygnięcie Sądu jest starannie umotywowane, przekonujące i z pewnością pozbawione tak drastycznych wad, jak próbują wykazać skarżące.

W utrwalonym od lat i znanym orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz w doktrynie prawa zostało wskazane, w jaki sposób należy uzasadnić wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jeżeli skarżący powołuje się na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i pkt 4 k.p.c. Skarżące nie sprostają temu zadaniu, dlatego na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w postanowieniu.

jw

at